

A szegény

A szegény, éhes gyermek
legszívesebben a földbe bújna
szégyenében,
hogy meglelve ott
a strucc fejét,
kihúzza onnan
és lerágja.

Milyen irigylésre méltó a múltó pillanat.

Megeszi a széttört homokóra üvegszilánkjait,
s van ideje egy kupacba seperni
a homokot,
hogy beledugja a fejét.

A levelek remegése

A levelek remegése
megnyugtatja a szelet.

Falra hányt borsószem a nemlét,
elcsúszom rajta,
amikor menekülök
Isten elől.

Micsoda színház az élet,
csak a jövőnek van helye
hova visszatérni.

Szürcsölés

A falitükörnek már a
ház építése előtt megvan
az állandó helye,
ahogyan Istennek is,
aki pedig mindenütt
jelen van egyszerre,
de azért van ideje
megvakartatni velem
az eget.

Szemhøj

Azzal, hogy elhagyjuk dolgaink,
bezárkózunk a lehetőségek szertárába,
szemügyre vesszük,
amit szívesen elveszejtenénk.
A sudár jegenyefa susogja az óriásnak:
mássz fel rám, onnan fentről
a tökéletes helyet láthatod.
Az óriás, a fáról lejőve, kivágja azt,
majd a tökéletes helyre viszi,
ágaival elsöpörve
az út akadályait.

Poszthumán

Visszamondják nekem a falak,
amik közé azért vágyom,
mert képtelen lennék
szent életet élni,
hogy elbizonytalanítsam
az eget,
hogy ki merjem mondani végre,
kihalászva a tócsából
az esőcseppeket,
mert akármilyen rövid is az élet,
a tiszta játékidővel
mégsem egyenlő.

Ferdics Béla: *Gondolat VII.*, 2019, tölgyfa, faág, madzag